

1

Ärkan selle peale, et telefonis heliseb Maria äratuskell.

Ta lülitab alati neli või viis äratust sisse, esimene annab endast märku tund aega enne, kui ta peab voodist välja tulema, ja see on kompromiss. Kui me kokku kolisime, siis äratas telefon teda üksteist või kaksteist korda.

„Maria,“ oigan ma, „*would you please, for the love of god, turn off that alarm?*“

Ta ei vasta.

Surun pea padja sisse ja poen teki alla, püüan helist välja mitte teha. Tekk aga on liiga raske, padi ei lõhna õigesti ja keegi ei lülita äratushelinat välja.

Tõusen istuli. Tuba on pime, ehkki mitte piisavalt pime. Akende ees ei ripu minu eritellimusel tehtud pimendavad kardinaad, ja ma pole oma voodis. Maria ei lama minu kõrval, suleteki alt ei paista sassis lokke, pole kuulda kergeid nohisevaid, aeg-ajalt vilistavaid hingetõmbeid.

Heliseb minu enda telefon.

Sirutan käe öökapi poole, vibreeriv telefon ähvardab põrandale kukkuda, ja vaatan ekraani. See pole äratus, vaid sissetulev kõne, number on mulle võõras. Rootsi suunanumber.

Kui ma oleksin optimistliku meelelaadiga, siis mõtleksin, et võib-olla helistatakse kliinikust, kus ma mõni nädal tagasi töövestlusel käisin.

Kõhklen enne vastamist ja surun siis telefoni kõrva vastu. Mu hääl on uniselt kähe:

„Halloo, Rebecca kuuleb.“

„Leo siinpool,“ kuulen vastust ja ma ajan voodis istudes selja sirgu.

„Leo?“ küsin ma otsekui kontrollides, kas kuulsin õigesti.

Ma arvan, et me rääkisime viimati ... issand, see oli vist viis aastat tagasi. Me polnud sõbrad, vaid kolleegid, tulime omavahel kenasti toime ja töö sujus. Kui tööpäev pikaks venis, käisime pärast seda vahel koos pubis, kuid vabal ajal me teineteisele ei helistanud.

„Saad sa rääkida?“ küsib ta, ma tõmban poolenisti alateadlikult sõrmedega läbi juuste, justkui võiks ta mind läbi telefoni näha. Tunnen kummalist häbi, et olen äsja ärganuna higine ja sassis juustega ning mul on seljas üksnes sahtlipõhjust leitud seitseteist aastat vana T-särk.

„Loomulikult,“ vastan ma. „Mis lahti?“

Juba see oli imelik, et ta helistas mulle pühapäeva varahommikul, varem polnud ta mulle kunagi väljaspool tööaega helistanud, viimasel viiel aastal olid meie kontaktid piirdunud mõne laigiga Facebookis.

Asi oli tema toonis. Summutatud, tagasi hoitud hääletoon. Olin seda varemgi kuulnud.

„See on tänastes lehtedes,“ ütleb Leo. „Ma tean, et sa oled kodus ja ... teatasime juba omastele. Sa pole otseselt lähedane, aga ma arvasin, et tahad seda kuulda. Nii et sul poleks vaja seda ajalehtede esilehekülgedelt lugeda.“

„Kes?“ küsin ma. Istun pulksirgelt voodis ja märkan mingi teise ajuosaga, et pulss on kiiremini lööma hakanud, mu õlad on pinges, valmistun nagu terve kehaga rünnakuks.

Tekib vaikus. Siis kuulen, kuidas Leo ütleb:

„Louise von Ascheberg.“

Mu suu tõmbub kuivaks. Silme eest libiseb mööda nii tugev ja selge mälestus, et hetkeks tundub see tõelisemana kui tuba minu ümber.

Kootud sviiter. Soola ja adru lõhnaga segunenud kerge vaniljelõhn. Videvikualgus niisketel heledatel juustel.

„Kuidas?“ küsin ma, aga minu hääl tundub kohutavalt kaugena.

„Sa tead, et ma ei saa seda rääkida,“ ütleb Leo vabandust paludes.

Ma noogutan endamisi, jah, muidugi ma tean seda, ma poleks pidanud seda küsima, kuid sellest hoolimata ei suuda ma end peatada:

„Uurite seda kui mörva?“

Tema vaikimine kinnitab kõike, mida ta ei saa tunnista.

Ma peaksin midagi ütleva. Ma pean midagi ütleva. Ma ei suuda midagi öelda.

„Ma pean nüüd minema,“ katkestab Leo minu mõtted. „Tahtsin lihtsalt sulle öelda. Ma ei tea, kas see sulle midagi loeb, aga ... jah.“

„Loeb küll,“ saan ma lõpuks suust, kõri on kui kinni nõõritud. „Aitäh!“

Kuulen, kuidas Leo viivitab.

„Jah,“ ütleb ta, „nojah. Hoi end.“

Torust kostab klõpsatus.

Istun mitu sekundit sassis linade vahel, telefon vastu kõrva surutud. Nimi tuikab mu peas.

Louise.

See tuli kuus nädalat tagasi. Me ei ole Facebookis sõbrad, meil pole kontakti LinkedInis ja me ei jälgi teineteise Instagrami kontosid, nii et kui tema küsimus saabus, jätsin ma sellele vastamata. Ma lugesin seda tosinaid kordi. Püüdsin ridade vahelt midagi välja lugeda.

Louise von Ascheberg

Tere, Rebecca!

Kuulsin, et sa oled tagasi Djursholmis, ja mõtlesin, kas me võiksime mõni päev kohvitama minna. Tahaksin sinuga rääkida ühest väga põnevast asjast!

2

Ma ei räägi Louise'ist kunagi. Kui polnuks Miriam Hedlundi, siis poleks ma temast ka Leole rääkinud.

See oli umbes aasta enne seda, kui ma USAsse kolisin. Paar aastat pärast seda, kui ma hakkasin Leoga koos töötama. Me polnud otseselt krimisarjades nähtud stiilis uurijapaar: tema polnud tumedavereline ja sünge, mina polnud pikk, sale ja rinnahoidja kandmise vastane, ei temal ega minul polnud mingeid alkoholiprobleeme. Mina ei joonud üldse ning Leo oli trennifänn ja jälestas kõike, mis ei koosnenud rohelisest mahlast või mille koostisosade hulgas polnud kreatiini.

Miriam Hedlundi juhtum tegi meid piisavalt kaitsetuks, et end teineteisele avada.

Leo otsustas lülitada uurimisse konsultandi, sest Miriam oli viisteist aastat vana. Minu ülemus Laetitia oli kunagi töötanud noorsoopolitsei ning tegeles tavaliselt laste ja noortega seotud juhtumitega, aga me olime selleks ajaks Leoga korduvalt koostööd teinud ja teadsime, et me sobime omavahel. Niisiis Leo helistas ja küsis, kas mul on aega. Olin veidi üle kolmekümne, mul oli ülekuulamiskesperdi ja konsultandina juba mõningasi kogemusi ning ma arvasin ekslikult, et tean, mida ma teen. Leo aasta oli olnud edukas, ta tundis end uurijarollis üha paremini. See tundus lihtsa juhtumina. Kontrolli alt väljunud sissemurdmine, mis käest ära läks. Piirkonnas, kus Miriam ja tema vanemad elasid, oli toimunud üksjagu sissemurdmisi, ja Miriam oli tubli tunnistaja.

Liigagi tubli, aga selle peale me siis ei mõelnud.

Leo kutsus mind kohale, et tüdrukult ütlosti võtta, mitte selleks, et teda üle kuulata. Tal oli neiust kahju. Ta palus mul silmad lahti hoida, et märgata trauma jälgi, sest milline viie- teistkümneaastane ei saaks traumasid, kui murdvaras tema isa rängalt läbi peksab?

Me mõlemad olime süüdi. Sellest saime aru tagantjärele. Kui Leo vaadanuks sündmuskohal hoolikamalt ringi, siis oleks ta tähele pannud, et välisukse lukk oli rikkumata, selle ümber tekkinud jäljed nägid välja nii, nagu oleks keegi ust noaga torkinud, mitte aga püüdnud sisse murda.

Kui ma polnuks nii hõivatud PTSH märkide otsimisega, siis oleksin näinud, kui vähe sobis Miriami jutt kokku sellega, kuidas kuriteoohvritest tunnistajad tavaliselt käituvad. Tal oli igast pisiasjast ülevaade. Ta ei kõhelnud ega kogelenud ega kobanud pimeduses. Tõlgendasin tema tundetust šokina ja tema enesekindlust kaitsemehhanismina.

Mõtlen siiani, kas minu ülemus Laetitia oleks näinud seda, mida mina ei näinud. Samamoodi, nagu Leo ei saagi teada, kas mõni teine politseinik oleks aimanud, et asjad pole päris õiged. Võib-olla oleks mõni teine tiim tulnud samadele järeldustele nagu meie. Miski aga ei suuda meie süüd tagantjärele pehmen- dada pärast seda, kui tööreisil olnud Miriami ema otsekohe koju pöördus ja tüdrukule politseiijaoskonda järele tuli, ning kui Miriam vähem kui tund pärast koju jõudmist võttis sama labida, millega ta oli koomasse peksnud oma isa, ja purustas sellega oma ema pea.

Seekord vannitoas, mitte köögis.

Talle pandi hiljem diagnoos, mida enamasti kasutatakse ainult täiskasvanute puhul. Mul paluti osaleda uurimist toimetanud tiimis, aga ma keeldusin. Ma ei suuda Miriami peale siiani ilma iivelduseta mõelda. Kas põhjuseks on kurbus või jälestus tema tehtu pärast, seda ma ei tea.

Sel päeval, kui kohus langetas otsuse – noortevangla –, läksime Leoga välja ja võtsime klaasikese.

Oleksin eelistanud, et ta oleks minu juurde koju tulnud, siis oleksime mõlemad saanud ka *joint*'i teha, aga Leo pruudile poleks meeldinud ei *joint* ega meie kahekesiolek. Tol ajal võis ta armukadedaks saada. Temale polnud oluline, et mina nägin mehi üksnes sõprade ja kolleegidena. Huvitav, kas see armukadedus on aegamööda taandunud. Neil on nüüd kaks last ja väike maja Solnas.

Tellisin laimi ja jääga tooniku, Leo aga õlle. See oli räämas publi metroojaama lähedal, nii et meil mõlemal oleks lihtne koju minna.

Kumbki meist ei öelnud tükk aega midagi. Istusime vaikides massiivse tumeda laua taga ja jõime.

„Vähemalt isa jäi ellu,“ ütles Leo lõpuks, ma pahvatasin kõlatult naerma.

„Mh-mh,“ vastasin ma, „asi seegi.“

Leo raputas pead.

„Kurat,“ ütles ta vaikselt. See võttis olukorra omal kombel kokku.

See oli esimene kord, kui me väljaspool tööd kokku saime; hiljem järgnesid veel mõned korrad, enne kui ma Stockholmist Houstonisse kolisin. Ettepaneku tegi Leo ja ma nõustusin. Ei tema ega mina öelnud välja, mida me mõlemad teadsime: meil oli vaja natuke aega koos olla kellegagi, kes mõistis meie kohutavat, kibedat ebaõnnestumist, kõik teised oleksid püüdnud meid veenda, et meil poleks vaja niimoodi tunda.

„Ma oleksin pidanud seda nägema,“ ütlesin ma vaikselt ja keerutasin lühikese musta kõrrega toonikuklaasis väikest üksikut jäätükki. „Kui ma oleksin esimese ülekuulamise ajal protokollu järginud, oleksin ma seda näinud.“

„Me ei teadnud, et see oli ülekuulamine,“ vastas Leo väsinult.

Ma ei öelnud välja, mida ma mõtlesin. Seda polnud vaja. Ma teadsin, et ta mõtleb sama.

Selle asemel küsisin tema pruudi kohta. Pärisin, kuidas nad kohtusid. Tavaliselt me niisugustest asjadest ei rääkinud, vestlus oli kobav, kuid aitas vaikust täita. Õhkkond muutus pärast seda, kui Leo teise õlle tellis. Süütunded, väsimus ja lahtunud alkoholi läppunud lõhn laskusid mu peale nagu pleed.

„Ja sinul,“ küsis Leo lõpuks, „on sul keegi?“

Raputasin pead ja naersin lühidalt.

„Ei,“ ütlesin ma, „ma olen selles mõttes koba. Töö on samuti takistuseks. Nende meelest on see kas ebameeldiv või siis tekitab see neis liigset huvi.“

„Ahah,“ noogutas Leo. „Kas nad on krimkade huvilised?“

„Ei,“ ütlesin ma, „see oleks vist lihtsam variant. Nad tahavad privaatterapeuti. Või siis tõmban ma lihtsalt sedasorti tüdrukuid ligi.“

Leo kergitas kulmu ja ma nägin, kuidas ta enne noogutamist seda infot seedis. Tore. Oleksin tahtnud pidada loomulikuks, et Leo polnud selline, aga ma olin varemgi eksinud. Avastanud, et pealtnäha arukatel meessoost sõpradel hakkavad silmad teist moodi särama nii pea, kui ma tunnen end piisavalt turvaliselt ja julgen öelda, et ma olen lesbiline. Ma kujutan ette, et usumisjonäridel on samasugune pilk.

Mina suudan ta ümber veenda.

„Saan aru,“ ütles Leo. „Ma ei usu, et asi on sinus. Seda tööd tehes on lihtsalt raske kedagi leida. Mitte et me küll sinuga sama tööd teeksimise või nii. Enne, kui ma Lindaga tuttavaks sain, olin ma juba alla andmas.“

Naeratasin kergelt.

„Kas ma sinu meelest peaksin samuti hakkama jõusaalis sõudemasina juures kõõluma?“ küsisin ma. „Ootama,

et minu printsess ilmub välja ja kukub mu sõudmistehnikat parandama?”

Leo naeris.

„Võib-olla,“ ütles ta. „Mulle meeldis, kui Linda seda tegi.“

Tundsini, kuidas mu naeratus kustus. Ta kerkis taas mu mõtetesse.

Tol ajal ilmus ta mulle aeg-ajalt. Enamasti eikuski. Mõnikord mõtlesin, kas asi on tõepoolest Louise'is või oli temast saanud millegi muu sümbol. Võib-olla minu ebaõnnestumiste ja üksinduse sümbol.

Psühholoogiakursuse kahekümne viie kohustusliku teraapiatunni ajal olin ma vältinud kõiki küsimusi suhete ja lähedaste kohta nii hästi, kui suutsin, sest ma teadsin, et siis ilmuks ta uuesti välja. Olin endale kinnitanud, et ma ei tahtnud temast rääkida, sest see ei puutunud minu meelest asjasse, ent teisalt mõtlesin sellest hoolimata, kas põhjuseks oli hirm, mis mu psühholoog selle kohta võiks öelda.

„Ma ei tea,“ kuulsin ma ennast Leole vastamas, mind üllatas kergelt, kui taipasin, mida ma talle rääkisin. Võib-olla oli ootamatu intiimsuse taga meie ühine ebaõnnestumine.

„Mul on alati olnud natuke probleemsed tüdrukud,“ ütlesin ma. „Esimene oli probleemne. Püüdsin teda tervendada, ent tema ei tahtnud seda. Tead küll, kuidas sellega on.“

Leo, kellel tervisest pakatava ja maalähedase pruudi tõttu polnud sellest arvatavasti aimugi, üksnes noogutas.

„Jah,“ ütles ta, „pole lihtne aidata kedagi, kes abi ei taha.“

„Ah, see võisin olla ka mina, kes kõik ära rikkus,“ vastasin ma. „Ei maksa ülbelt uskuda, et sa suudad tervet maailma päästa. Pole vist eriti tore olla koos kellegagi, kes suhtub sinusse kui projekti.“

Hammustasin huulde. Mõtlesin viimasele korrale, kui me rääkisime.

Kurat sind võtku, Rebecca. Ma ei taha sind enam kunagi näha.

Leo oli hea kuulaja. Mitte ses mõttes, nagu koolis õpetatakse ja kus võetakse appi silmside ja noogutused ja peegeldamine, vaid pikaldase skoonelase kombel. Ta lihtsalt istus vaikides ja ootas, et mina vaikuse täidaksin.

Nii ma teingi. Ma rääkisin Louise'ist.

3

Ta ei näe pildil enda moodi välja.

Tema Facebooki profiil on kõigile avatud, pildile saab klõpsida. See on asjatundja tehtud portree, pea ja õlad valgel taustal.

Kunagi vööni ulatunud paksud sassis juuksed on õlgadeni lühemaks lõigatud, salongis sirgestatud ja triibutatud. Naeratus on viisakas, meik tagasihoidlik. Tagasihoidlikud pärilkõrvarõngad ja ühes suunurgas väike naerulohk.

Mäletan, kuidas ma panin pöidla sellesse naerulohku, kui ta minu peale pahane oli, sellest on pool elu möödas. Higiste linade vahel istudes, tükk päikesekiirest kardina vahelt sisse tungimas, tundub see nagu mingi nali.

Kuidas saab Louise surnud olla?

Olin alati mõelnud, et ta on kusagil. Mõnikord mõtlesin tema peale, mis elu ta elab ja kuidas tal läheb. Kas ta mõtleb mõnikord minu peale nii nagu mina tema peale?

Enamasti juhtus see siis, kui ma tundsin, et olen veidi eksinud, segaduses, ebaõnnestunud. Siis, kui mõtlesin elu peale, millest ma loobusin.

Pärast seda, kui ma Mariaga tuttavaks sain, juhtus seda üha harvemini, kuni kadus lõpuks sootuks.

Asi läks halvemaks, kui ma koju tagasi tulin. Halvemaks, kui ma olin sunnitud Djursholmi tagasi pöörduma, ja veel palju halvemaks, kui Maria viimase meili saatis.

I think you should get a lawyer.

Pärast seda hakkas Louise mind jälle kummitama. Ma olin siiski tubli. Ma ei guugeldanud tema nime, ei vaadanud tema sotsiaalmeediakontosid. Isegi mitte pärast sõnumi saamist.

Lehte allapoole kerides näen tavalisi asju. Sünnipäevaõnnitlused, verstepostid, töökohavahetused.

Laste pilte ei ole. See aga ei pruugi tähendada, et tal lapsi ei ole. Võib-olla on ta lihtsalt üks sääraestest emadest, kes kannavad hoolt oma laste privaatsuse eest ega taha neist pilte postitada.

Oli. Oli säärane ema.

Jumal küll.

Peatun, püüan selgusele jõuda, mida ma tunnen. Kas kurbust? Kas šokki? Ei, mitte midagi niisugust. Vähemalt mitte veel.

Ja miks ma peaksingi leinama? Ma ei tunne seda naist. Ma ei tunne kolm aastat tagasi juunis William von Aschebergiga abiellunud Louise von Aschebergi, kes kannab Ralph Lauren'i hoolikalt triigitud pluusi ja sõidab sõbrannadega Nice'i, et poseerida telefoniga tehtud fotodel, Aperol Spritz käes. Ta on mulle võõras. Kui kummardan lähemale, et pildipikslitest kujunevaid näojooni uurida, nii lähedale, et nina puudutab odava sülearvuti ekraani, ei näe ma varjugi sellest Louises'ist, keda mina tundsin.

Minu Louise on juba ammu surnud. Ta elas üksnes minu mälestustes. Ja võib-olla polnud teda tegelikult kunagi olemaski. Võib-olla oli ta ainult minu ettekujutus Louise'ist, kõik need väikesed killud, mis ma kokku korjasin, et saaksin uskuda, nagu oleks ta mulle kuulunud, nagu oleks mõni salajane osa temast minu oma olnud.

Siis saabub kurbus. Nagu tuim löök kõhtu.

Panen arvuti kinni ja jään voodisse istuma. Kuulen ülemisel korrusel kergeid samme.

Nad on üles ärganud.

Ma peaksin voodist välja tulema. Aitama hommikusööki valmistada. Ema läheb täna arsti juurde ja isa vajab kedagi, kellele toetuda, nii et ta saaks tugev olla. Kõigest hoolimata on see ju põhjus, miks ma siin olen.

Aga ma ei suuda end liigutada. Mälupilt kummitab sügaval ajusopis.

Sellest õhtust on möödunud üheksateist aastat, kuid mälu-pilt on selge. Kulunud teksajakk, auk vasaku küünarnuki kohal, sassis hobusesaba, kõrvanibust läbi pistetud haaknõel.

Ma ei taha sind enam kunagi näha.

Miks ta endast nüüd siis märku andis?

12. NOVEMBER

Kui kell helises, vajutas Louise selle kinni. Siis heitis ta uuesti pikali, pea sügavale patja vajunud, ja vaatas lakke.

William tuleb koju alles homme hommikul. Terve maja on tema päralt.

Maja oli nii vaikne. Algul see meeldis talle, see meenutas vaikust tema lapsepõlves.

Linnas elamisega ei harjunudki ta ära. Kui Louise pärast gümnaasiumi oma vanematega linnas kortereid käis vaatamas, viis ta nad Vasastani. Ta oli unistanud Stockholmi kesklinnas elamisest, linna häälte kuulmisest, kui ta õhtul magama läheb. Ta kujutas ette elu ilusate sõprade, väikeste baaride ja hiliseks venivate õhtutega.

Ometi ei tundnud ta end seal kunagi päris koduselt.

Tundus, nagu oleks kõigile teistele antud mingi salajane juhend, mida tema aga ei saanud. Teised oleksid justkui automaatselt aru saanud, mida selga panna, kuidas käituda, milliseid raamatuid lugeda ja millistes restoranides käia. Louise oli pidanud seda omal käel õppima. Jälgis oma kolleegi, kutsus ennast ise õhtusöökidele ja pärast tööd baaridesse, istus higistavate peopesadega ja püüdis välja nuputada, kuidas käituda nii, et sind omaks peetaks.

Naljakas, et ta teismelisena Djursholmi jälestas. Rääkis pikalt ja laialt, et kui ta siit kord ära kolib, ei tule ta enam kunagi siia tagasi. Et Djursholm on jahedate naiste ja konservatiivsete meeste kloonimisvabrik ja ükski mõistlike väärtushinnangutega inimene ei suudaks seal elada.

Kui ta aga uuesti Williamiga kohtus ja neist päriselt paar sai ning nad ühisest tulevikust hakkasid rääkima ... siis tekkis tal koduigatsus.

Koduse Djursholmi järele, kus nad Williamiga olid teismelistena elanud ja kuhu ta ei kavatsenud iialgi tagasi pöörduda, nagu ta oli vandunud.

See pidi olema pärit varasemast, lapsepõlve ajast, enne kui kõik keeruliseks muutus. Igatsus saja-aastaste tammede ja rannapromenaadi ääres loksuvate külmade lainete järele. Vanade villade kõrgete, vaiksete tubade järele, mis kandsid sind ajas sada aastat tagasi.

Talle polnud Djursholmi kirjutamata reeglid kunagi meeldinud. Seal ta siiski teadis vähemalt, millised need reeglid on. Ta püüdis õppida elama väljaspool neid raame, ehitada üles isiklikku reeglistikku, kuid ta oli väsinud. Väsinud üritamisest.

Niisiis nad abiellusid, pöördusid tagasi kõrgetesse, vaiksetesse eelmise sajandi vahetuse tubadesse ja püüdsid neid lastega täita. Ja nüüd lamas ta siin vaikus. Tal pole kuskile minna. Tal pole kellegagi rääkida.

Mis mõtet on üldse voodist väljagi tulla?

Ta võinuks hommikusööki süüa, kuid viimasel ajal oli söögiisu kadunud. Pärast viimast kunstviljastamise katset oli arst soovitanud pausi teha. Hormoonide tõttu oli ta üles tursunud ja tundlik, ta puhkes vähimagi asja peale nutma ja ta vihkas seda. Ta jälestas oma võõrana tundunud keha.

Nüüd polnud ta enam paistes ega pundunud. Ta tundis end väikesena, kokku tõmbununa, kõva ja üksikuna.

Paar päeva tagasi oli ta õhtusöögi ajal öelnud, et kaalub jälle tööleminekut. See tundus lihtsalt lausena, mida oleks õige öelda. Kui oled töölt ära tulnud, kuna arst soovitas stressi vähendada, sest see võiks rasestumisele kaasa aidata, ja kui seejärel hoolimata korduvatatest katsetest rasedaks ei jää, siis tuleb lihtsalt tööle tagasi minna. See käib hoogsalt, tolm pühitakse maha, tõustakse uuesti jalule ja minnakse eluga edasi. See on tavapärane käitumine.

Ei pikutata hommikuti üha kauem teki all ega tajuta rinnas kasvavat tühjust, kuni lõpuks on tunne, et hullumeelsus hakkab sind tasapisi ära sööma.

Louise keeras end küljeli ja võttis telefoni. Paar aastat tagasi hüppas ta hommikuti voodist välja, jooksis rannas tiiru, jõi köögi-kapi ääres püstijalu smuutit ja keris samal ajal läbi öösel saabunud 15–20 vastamata meili. Elu kulges kiirustades. Kunagi polnud piisavalt aega, et kõike jõuda, ta kurtis selle üle pidevalt sel enesega rahul oleval moel, nagu teevad seda inimesed, kes teavad, et tegelikult on neil vedanud.

Ta tundis sellest puudust. Nii väga, et see tegi lausa haiget. Ta ei teadnud, kuidas sinna uuesti teed leida.

Mõnikord ta mõtles, kas ta tõesti oli kunagi salongis hooldatud läikivate juuste ja laitmatu maniküüriga Louise von Ascheberg, firmaomanikust turunduskonsultant. See kõlas hästi. See nägi hea välja.

Miks ta siis ei leia tagasiteed selle juurde, kes ta oli?

Kust oli pärit see juurtetu, hall viletsus?

Tal oli varemgi ebaõnnestumisi ohnud, kuid ta ajas end alati jalule. Võitles edasi. Leidis uue projekti, keerulise kliendi, renoveerimisobjekti, millega tegelda, kuni uus triumf kattis vana ebaõnnestumise, nagu poleks seda kunagi ohnudki.

Louise vajutas telefoni loiult käima. Läbi kergete valgete kardinate paistis sisse novembrihall valgus nagu lubadus peatselt saabuvast ööst.

Hommikutervitus-SMS Williamilt. Suurte hommikulehtede uudised kõigest öö jooksul juhtunust. Meeldetuletus fitnessiäpilt, et ta pole tükk aega trennis käinud.

Aitäh meenutamast, ma tean.

Ta kortsutas lehekülje allserva jõudes ja Facebooki sõnumit nähes kulmu. Algul ei tundnud ta nime isegi ära, kuid siis õnnestus tal meenutada: Lykke Haraldsson. Nad olid kohtunud paar aastat tagasi ühel Williami tööõhtusöögil.

Tere, Louise!

Loodetavasti läheb sul hästi! Tahtsin küsida, kas sa oleksid nõus mõni päev koos kohvile minema. Tahaksin sinuga rääkida ühest ärivõimalusest.